

Бизни дўзах азобидан сақлагин!

10:18 / 10.12.2018 3152

النَّارِ عَذَابٍ فَبِئْسَ مَا كُنَّا فِيهَا
بِئْسَ مَا كُنَّا فِيهَا بِنَاءً

«Роббимиз! Буни бекорга яратганинг йўқ, Ўзинг поксан, бизни дўзах азобидан сақлагин!» (191-оят).

«Роббимиз! Буни бекорга яратганинг йўқ...»

Албатта, ибодат қилиб, осмонлару ернинг яратилиши ҳақида фикр юритган одам Аллоҳ таоло бу нарсаларни бекорга яратмаганини тушуниб етади ва уни «Ўзинг поксан», деб тасбеҳ айтиб, ёдга олади. Ушбу борлиқнинг яратилиши, ундаги нарсаларнинг ҳақиқатини тушуниб етиш буларни қилишда тадбиркорлик, ҳикмат ва мақсад борлигини англаб етишга олиб боради.

Шундай бўлса, инсон бу дунёда яшаётган кишилар учун адолат ҳам зарурлигини тушуниб етади. Демак, охиратда одамлар қилган ишларнинг ҳисоб-китоби ҳам бўлади. Ҳисоб-китоб бу дунёда эмас, у дунёда амалга оширилади. Шу боисдан охират умидида дуо қилиш бошланади:

«...бизни дўзах азобидан сақлагин».

Дўзахда куйишдан ҳамма ҳам кўрқади. Хусусан, ибодатли, иймонли, тафаккурли кишилар бу ҳақиқатни тўлиқ ҳис этадилар.